

BEN MILLER

Amikor
megmentettem
a karácsonyt

MÓRA

*A Paddington 2 és A Bridgerton család
népszerű színészének tollából*

BEN MILLER

*Amikor megmentettem
a karácsonyt*

BEN MILLER

Amikor
megmentettem
a karácsonyt

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe: *The Night I Met Father Christmas*
First published in Great Britain in 2018
by Simon and Schuster UK Ltd

Text Copyright © Passion Projects Limited 2018
Illustrations Copyright © Daniela Jaglenka Terrazzini
This book is copyright under the Berne Convention.

Fordította: Magyari Andrea
Daniela Jaglenka Terrazzini rajzaival

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő
többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.*

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Magyari Andrea, 2022
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2022

*Jacksonnak, Harrisonnak
és Lanának*

Első fejezet

A mikor kicsi voltam, az egyik barátom mondott egy nagy butaságot. Mégpedig azt, hogy Karácsony apó nem létezik.

– De akkor ki hozza a karácsonyi ajándékot?
– csodálkoztam. Erre azonban a barátom sem tudta a választ.

– Nem tudom. Nekem a nővérem mondta, hogy nincs Karácsony apó.

– És akkor ki csúszik le a kémény belsejében, ki eszi meg a karácsonyi pitét, és issza meg a whiskey-t, amit Karácsony apónak kikészítünk? Ki vezeti a szánt?

A barátom hallgatott.

– Tudod, mit? – szólalt meg végül. – Igazad

van. Nem is tudom, miért hoztam fel ezt az egészet. Na, akarsz golyózni?

Aznap este nem tudtam elaludni. A barátom ugyan alulmaradt a vitában, de bogarat ültetett a fülembe. Mi van, ha *tényleg nem* létezik Karácsony apó?

Ahogy közeledett a karácsony, egyre súlyosabb kérdések kavargtak bennem: egyáltalán *kicsoda* Karácsony apó? Miért hoz ajándékot? Hogy tudja egyetlen éjszaka alatt mindet szét-hordani? És hogy kezdődött ez az egész?

Végül arra jutottam, egyetlen módon deríthetem ki az igazságot. Mégpedig úgy, ha találkozom Karácsony apóval. Szentől szemben.

A tervemet persze titokban tartottam. A szüleim úgymint megpróbáltak volna lebeszélni, az ikerhúgaimat meg nem tudtam volna lerázni, pedig ehhez ők még kicsik voltak. Komoly küldetés előtt álltam, nem hagyhattam, hogy bármi is félrecsússzon.

Végül eljött a szenteste, én pedig lefeküdtem, mint aki aludni készül. A szüleim az ágyamnál álltak, hogy jóéjtpuszit adjanak.

– Tudod, milyen nap lesz holnap? – kérdezte csillogó szemmel az anyukám.

– Szerda – feleltem, mintha bizony nem tudnám, miről beszél.

Az anyukám erre az apukámra nézett, aki vállat vont.

– Úgy bizony, csillagom – erősített meg Anya, és továbbra is izgatottnak tűnt. – Szerda. De a lényeg, hogy karácsony napja.

– Ja, igen – tettettem magam közönyös hangon. – Valahogy nem nagyon izgat a karácsony.

– Hogyhogy? – csodálkozott Apa. Olyan csalódottnak tűntek mindketten, hogy egy pillanatra összeszorult a szívem, amiért így félrevezetem őket.

– Hát, ha valaki odavan az ajándékért, a csokiért meg mindenféle édességért, az más

– folytattam a színjátékot. – Én szívesebben oldok meg matekpéldákat, és közben komolyzenét hallgatok.

Nagyot ásítottam, hogy még jobban mutassam, mennyire nem érdekel az ünnep, aztán behunytam a szemem.

– Persze, drágám, ha neked ez okoz örömet – felelt az anyukám, és látszott, hogy aggódik. Végül mindketten megpusziltak, lekapcsolták a lámpát, és lementek a földszintre.

Csukott szemmel feküdtem a sötétben, és hallgatóztam. Hallottam, ahogy a kishúgaim a maguk által kitalált nyelven csicseregnek a szobájukban. Ezt csak ők értették. Ha így társalogtak, kicsit mindig kirekesztve éreztem magam, de ma éjjel nem zavart, mert tudtam, hogy valami nagyon fontos dolog vár rám.

Végül aztán a testvéreim elcsendesedtek, a házuk pedig sötétbe borult. Még hallottam, hogy a szüleim halkán beszélgetnek a földszinten, de

nemsokára elhallgattak, és a lépcsők nyikorgása jelezte, hogy ők is elmentek lefeküdni.

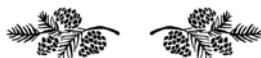
Tudtam, hogy előtte még benéznek hozzám, ezért úgy tettem, mint aki mélyen alszik.

– Jó éjt, kishaver – suttogta az apukám, és megigazította a fejem alatt a párnát, majd gyöngéden betakargatott. Aztán az anyukám parfümjének illatát éreztem, mikor lehajolt, hogy megpusztiljon. Végül bezárult mögöttük az ajtó, és hallottam, hogy a hálósobába indulnak.

Csöndben feküdtem, és tovább hallgatóztam. Aztán, amikor már úgy éreztem, rettenetesen sok idő telt el, félig kinyitottam a szemem. Az éjjeliszekrényemen az óra háromnegyed tizenkettőt mutatott. Még soha életemben nem maradtam fent ilyen sokáig, és átfutott a fejem, hogy amikor az óra elüti az éjfél, talán én is kővé változom, mint az egyik mesében a gyerek.

Óvatosan kibújtam a paplan alól, majd felkeltem, és az ablakhoz settenkedtem. Az ablakpárkányt hó borította. A hold vékony sarlója fényesen világított. A szomszéd kertben, a behavazott fűvön róka szaladt át. A sötétkék égteli volt csillagokkal és apró felhőfoszlányokkal. Semmi sem moccan. Se hullócsillagot, se műholdat, de még egy árva gördülő bolygót sem lehetett látni. Rénszarvas húzta szánt meg főleg nem.

Visszatipegtem az ágyamhoz. Két párnából meg a székem ülőpárnájából egy kis trónszerűséget építettem magamnak, hogy ülve nézhessem az égboltot. Ébren kellett maradnom, bármi áron. Meg akartam várni Karácsony apót.

Először a karácsonyi csengő hangját hallottam meg. Száncsengőre számítottam, hiszen a dalban is arról van szó, de ez inkább harang hang-

A behavazott fivön róka szaladt át.

ja volt, vagy kolompé, amelyet az Alpokban élő tehenek nyakába kötnek. Az ablakhoz szaladtam. Akárcsak korábban, az égen semmit sem láttam. A távolból azonban hallottam, hogy a kolomp elhallgat, majd újra megszólal, és egyre közelebről szól. A szívem a torkomban dobogott. Végül, amikor már egész közelről jött a kolompolás, hatalmas csattanást hallottam, aztán csikorgást meg nyikorgást. A tető is bele-rázkódott. Mindig azt hittem, hogy Karácsony apó szép halkán érkezik. Hát jó nagyot tévedtem! Nem csoda, hogy inkább megvárta, amíg mindenki mélyen alszik.

Villámgyorsan magamra kaptam a fürdőköpenyemet, belecsúsztottam a lábam a papucsomba, felkaptam a plüssnyuszimat, és lerohantam a lépcsőn. Minden félelem nélkül futottam be a nappaliba, és megálltam a kandallónál. A kihűlt kandallóra korom hullott. Jön Karácsony apó!

Vagy legalábbis próbálkozik. A korom csak hullott és hullott, a kéményből pedig fojtott hangok hallatszottak, mintha valaki beszorult volna.

– Húúúú – morgott Karácsony apó. – Az ember azt hinné, legalább karácsony előtt kihívják a kéményseprőt, de hát erről itt szó sincs.

Aztán kiáltás és zuhanás hangja hallatszott, majd olyan zajoké, amelyek akkor kélnek, amikor valaki a kéményben ragad. Utána fészkelődés, motyogás és szuszogás hangja, végül aprócska alak pottyant le a pernyébe.

Mindig azt hittem, hogy Karácsony apó hatalmas; az előttem álló teremtményt azonban nyugodtan nevezhette az ember parányinak. Pocakos volt, de kövérnek nem lehetett nevezni. Divatjamúlt, zöld hímzéssel tarkított vörös bársonykabátot viselt, hozzá illő vörös bársonynadrággal meg sötétbarna bőrbakanccsal. Hegyes füle és fitos orra volt, göndör, fehér haja

vörös bársonysapka alól kunkorodott ki. És akkor rájöttem valamire. Karácsony apó nem is ember! Hanem egy manó.

– Azta! – kiáltottam fel csodálkozva.

– Ha! – lepődött meg Karácsony apó is, és rémülten ugrott egyet, és ismét visszaesett a pernyébe, felborítva ezzel a kandallószerzős számokat.

– Auu! – jajdult fel. – A bokám! Szerintem kificamodott.

– Bocsánat – mondtam büntudatosan. – Nem akartalak megijeszteni. Mindjárt segíték.

Azzal megfogtam a karját, és talpra segítettem.

– Auu! – mondta megint. – Most nézd meg, így rá sem tudok állni! – siránkozott.

Tényleg úgy tűnt, hogy nagyon fáj a lába, úgyhogy a hónaljánál fogva felemeltem, és beültettem Apa foteljába.

– Szervusz – nézett rám az élénk kék szemé-

vel, és próbálta összeszedni magát. – Én aaaa... a kéményfelügyelő vagyok! Az önkormányzat küldött, hogy ellenőrizsem ezt a kéményt. Úgy-hogy megnéztem, rendben van, már itt sem vagyok. Köszönöm, hogy segítettél.

– Kéményfelügyelő? – mutattam a zsákjára, amiből egy doboz legó kandikált ki. – Biztos ez?

Karácsony apó erre gyorsan visszanyomta a legót a puttyába.

– Ja, ez? – nézett rám dacosan. – A legóm. Mér', baj? Egy csomó felnőtt legózik.

– Nem tudsz átverni – ráztam meg a fejem. – Tudom ám, hogy ki vagy.

– Tényleg?

– Hát persze – feleltem, és próbáltam megőrizni a hidegvéremet. Nem volt könnyű, hiszen mégiscsak egy világsztár állt előttem. – Mindenki tudja. Te vagy Karácsony apó. A gyerekek minden évben megírják a kíván-

ságlistájukat, hogy mit szeretnének karácsonyra, és elküldik neked az Északi-sarkra. Ott van a műhelyed, ahol a manóid az ajándékokat készítik, és...

– Na, ácsi, ácsi! – tiltakozott Karácsony apó.
– Azok nem a manóim, hanem az alkalmazot-
taim. Saját elhatározásukból dolgoznak nekem.

– Na látod! – tapsoltam egyet örömben. –
Ugye, hogy te vagy Karácsony apó!

– Ja. – A manó kénytelen volt beismerni,
hogy rajtakaptam.

– Elmondjam, mit tudok még rólad? – foly-
tattam.

– Gondolom, akkor is elmondod, ha nemet
válaszolok.

– Szóval szentestén telerakod a szánodat az
ajándékokkal, és a kilenc rénszarvasod, Pom-
pás és Táncos, Ágas és Villám, Üstökös és Íjas,
Táltos és Csillag, na meg Rudolf, a piros orrú,
átrepülnek veled a felhőkön.

– Folytasd! – kérte Karácsony apó.

– Minden háztetőn leszállsz, aztán leereszted a kéményen át, és a karácsonyfa alá csempészed az ajándékot. Mint ahogy most is akartad. Úgyhogy csakis te lehetsz Karácsony apó.

– Hát ez lehetséges... – morfondírozott. – Nagyon is lehetséges. – Aztán hosszan hallgatott, majd mélyen a szemembe nézett. – Igazad van.

Aztán elmosolyodott, és ekkor mintha valaki erős reflektorlámpát kapcsolt volna fel. A szeme kedvesen csillogott, engem pedig hullámokban öntött el a boldogság, mint a fürdőkádban egy kis játék hajót a finom, meleg víz. Minden kétségem elmúlt. Karácsony apó létezik, és itt van nálunk!

– Te biztos Jackson vagy – szólalt meg végül. – De miért nem alszol ilyen későn? Már senki sincs ébren.

– Mert vártalak – adtam tudtára. – Nagyon fontos dolgot akarok kérdezni tőled. Szabad?

– Mondjad! – bólintott Karácsony apó.

– Te ki vagy? – tettem fel a kérdésemet.

– Hogy ki vagyok? – értetlenkedett Karácsony apó.

– Hogy kezdődött ez az egész? Hogy lett belőled Karácsony apó?

Karácsony apó bólintott, és mintha tetszett volna neki a kíváncsiságom. – Tényleg érdekel? – mosolygott rám megint.

– Rettenetesen! – feleltem.

– De dupla tuti biztos? – faggatott tovább Karácsony apó. – Lehet, hogy egyáltalán nem olyan történet, mint amilyenre számítasz.

– Ez minden jó történetre jellemző – feleltem.

– Ez igaz – bólintott Karácsony apó. – Nagyon is igaz. – Aztán a kabátzsebébe nyúlt, és előhúzott belőle egy ezüstórát. – Végül is egész

jól állok időben, úgyhogy... – Megint mélyen a szemembe nézett. – Mivel nagyon jó fiú voltál, akár gyorsan el is mesélhetem neked.

– Az szuper lenne! – lelkesedtem.

Egy dolgot még el kell mondanom magamról. Szokatlanul éles emlékezetem van. Nemcsak dátumokra emlékszem, de minden egyes étkezésre is – hogy például három hete, szerdán fél egykor sajtos szendvicset ettem ebédre, de savanyú uborka helyett ezúttal mustárral. Vagyis ha valaki elmond nekem egy történetet, azt szó szerint vissza tudom mondani, akármi-kor.

Úgyhogy amikor most azt mondom, hogy ezt a történetet Karácsony apó mesélte nekem, akkor nyugodtan vehetitek úgy, mintha nektek magatoknak mesélte volna.